

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **Z. C.**, se sídlem ..., zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2010, č. j. ...

t a k t o :

I. Rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, ústřední inspektorát v Brně ze dne 13. 8. 2010, č. j. AX924-2/49//2010-SŘ se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorát v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2010, č. j. BP606-5/061/6/2010-SŘ se zrušuje.

III. Žalovaná má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 110.515,- Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Vaníčka, advokáta se sídlem AK Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8 – Karlín.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 5. 2013 č. j. 30A 114/2010 – 217 rozhodl tak, že rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, ústřední inspektorát Brno ze dne 13. 8. 2010, č. j. ... je nicotné. Dále ve výroku rozsudku bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorát v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2010, č. j. ... je nicotné. Ve výroku označeném III. pak rozhodl soud, že žalovaný má povinnost zaplatit na nákladech řízení částku 89.945 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce.

V odůvodnění rozsudku bylo pak mimo jiné uvedeno, že rozhodnutím žalovaného ze 13. 8. 2010 žalovaná k odvolání žalobkyně změnila rozhodnutí inspektorátu v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2010 zejména tak, že rozhodla, že žalobkyni uložila podle § 17 a) odst. 2 písm. b) zák. č. 110/1997 Sb., při použití absorpční zásady dle § 12 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., pokutu 7.500 Kč, dále podle ust. § 16 odst. 7 zák. č. 110/1997 Sb., povinnost uhradit náklady dodatečné kontroly ve výši 4.000 Kč a dále dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč, ve lhůtě 30ti dnů od právní moci rozhodnutí, a to pro tvrzené porušení požadavku § 7 písm. a) zákona o potravinách a požadavku § 7 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb., a požadavku § 7 písm. h) zákona č. 110/1997 Sb., jakož i nedodržení povinností podle § 7 písm. a), b), c), d), f) a h) téhož zákona, čímž měla žalobkyně naplnit skutkovou podstatu deliktu podle § 17 a) odst. 1 písm. e) zákona č. 110/1997 Sb., jakož i pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb.

Žalobkyně žalobou napadala uvedené rozhodnutí pro nezákonnost a domáhala se zrušení jak ve všech výrocích, tak napadala také odůvodnění rozhodnutí.

Žalobkyni ohledně právní podstaty problému – zda zákon ukládá, že značení „balené“ potraviny musí být umístěno výhradně na obalu potraviny, vznášela v odvolání do rozhodnutí inspektorátu žalované v Hradci Králové řadu námitek, která podpořila právními tvrzeními. Žalobkyně má za nedostatečné a za porušení práva na spravedlivý proces, jakým způsobem se žalovaná „vypořádala“ s jejími právními a skutkovými tvrzeními ohledně žalobkyní praktikovaného prodeje a značení předmětných porcí sýru. Dle jejího přesvědčení nepostačuje odkaz žalované na rozhodnutí NSS, popř. citace částí jednoho judikátu. Jednak se netýká všech námitek vznesených žalobkyní, dále pak tato judikatura nepředstavuje žádné neprolomitelné dogma, navíc její závaznost je pouze neformální. Zdůraznila, že zmíněná rozhodnutí se zabývají tím, zda porce sýrů, nacházejí se ve strečové fólii, jsou balenými či nebalenými potravinami, nikoliv primárně tím, zda zákon ukládá, aby značení bylo na obalu. Předmětem rozsudku je otázka, co je „obal“. Žalovaná se nevyjádřila k jednotlivým prokazatelným faktům a tvrzením žalobkyně, jako kupř. že nikde není napsáno, že údaje musí být umístěny výhradně na balíčku, popř. že pokud by bylo požadavku kontrolního orgánu učiněno zadost a údaje by byly výhradně na balíčku, došlo by vzhledem k tomu, že potraviny se nacházejí za skleněnou vitrínou, která je ze strany spotřebitele uzavřena, ke krácení spotřebitele na právu na informace o potravinách, neboť by si v momentě uvádění do oběhu nemohl řádně přečíst informace na každém jednom balíčku, ale z hlediska výkladu ustanovení žalovanou by bylo formálněprávně vše v pořádku a žalobkyni by nebylo možno vyčítat porušení zákona. Pouze spotřebitel by byl (a to důvodně) nespokojený.

Uvedla, že provozuje pod označením „Novák Maso-Uzeniny“ v supermarketech samostatné obchody (zahrnuje lahůdky + masný úsek + pekárenskou část), ve kterých zboží prodává formou osobní obsluhy zákazníku. Sortiment odebírá od dodavatelů ve velkoobchodních baleních, a to salámů, sýrů a masa, které porcuje (krájí) a následně vystavuje podle druhů skupinově v chladících vitrínách (ze strany zákazníka) a současně jednotlivé druhy označí formou uvedenou v ust. § 8 odst. 2 zákona o potravinách údaji (viditelně) v rozsahu stanovené jak tímto ustanovením, tak ust. § 7 téhož zákona. K samotnému prodeji pak dochází až na základě volby zákazníkem poté, co na základě takto mu nabídnutého zboží a vystavených informací spotřebitel prodávaci sdělí, jaké konkrétní zboží a v jakém množství si vybral (tj. informovaně). Prodáváč zboží odpovídající

požadavkům zákazníka na váze odváží (v případě, že se váha odchýlí od objednávky, se zákazníka zeptá, zda může tato váha zůstat, popř. množství přizpůsobí přání spotřebitele), sdělí cenu za naváženou porci (která je i vidět na elektronickém displeji), pak cenu za celý nákup kupujícímu sdělí a až po jejím uhrazení zboží, v igelitovém sáčku, včetně pokladního bloku, předá spotřebiteli. Takovýto způsob označení vyžaduje jak logika prodeje, tak naplnění zákonných ustanovení ohledně práva spotřebitele na informace již v době, kdy je zboží nabízeno k prodeji (uváděno do oběhu) tak, aby spotřebitel (nemající možnost si při „pultovém“ prodeji zboží „osahat“ jako v samoobsluze) disponoval všemi informacemi potřebnými pro jeho rozhodování ohledně výběru a koupě zboží již v době nabídky, tj. aby informace o potravině byly srozumitelné a umístěny takovým způsobem, aby je zákazník bez problémů vnímal (společnými popiskami umístěných u jednotlivých druhů zboží směrem k zákazníkovi). Ze značení na jednotlivých kusech či porcích s ohledem na velikost případné popisky by v době výběru nic nezjistil, protože ke zboží nemá přístup. Obdobné informace si odnáší i na elektronicky tištěné pokladní stvrzence o nákupu zboží. Další sdělení (spotřeba) jsou pak uvedeny na informačních cedulích umístěných viditelně v prodejně. Žalobkyně tak údaje umísťuje nikoliv mimo dohledové možnosti zákazníka (za sklem na tácu a na porcích naskládaných na sebe), nýbrž viditelně tam, kde je potravina nabízena spotřebiteli k prodeji. Pokud by, tak jak vyznívá z rozhodnutí a právního názoru žalobkyně, žalobkyně těmito údaji opatřila přímo každý jeden balíček sýra (mající v průměru plochu max. 9 x 9 cm) na fólii s tím, že by jej, jak vždy činí, naskládala na sebe na tácu a uložila do vitríny, přičemž by tyto údaje současně duplicitně neumístila tak, jak je uvedeno i v ust. § 8 odst. 2 zákona o potravinách, tj. aby v okamžiku nabízení k prodeji informace byly pro spotřebitele umístěny viditelně, paradoxně by se, v souladu s právním názorem inspektorátu v Hradci Králové i žalované, porušení zákona nedopustila, neboť by potravinu značila v souladu s ust. § 7 zákona o potravinách. Protože by ji při takovém výkladu zákona nestihla povinnost dle ust. § 8 odst. 2 předmětného předpisu, nemusela by být v takovém případě informace umístěna viditelně, tj. nemusela by na velkých popiskách uvádět názvy, jednotkovou cenu apod., avšak zákazník by v momentě nabízení zboží bohužel nedisponoval žádnými informacemi, které jsou pro něj při rozhodování ve věci nákupu relevantní. Žalobkyně je tak přesvědčena, že se žádného porušení zákona, ani jmenovitě ust. § 7 zákona o potravinách, nedopustila. Tak, jak činí, je naopak v zájmu spotřebitelů, v souladu se zákonem, neboť tak činí viditelně. V tomto směru se dovolávala i znění směrnice EP a Rady ES č. 13/2000 U. I., které se značením potravin a sblížováním národních úprav přímo zabývá. Navrhovala proto, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a vráceno žalované k dalšímu řízení a dále, aby soud zavázal žalovanou nahradit žalobkyni náklady řízení vzniklé jí uvedeným soudním sporem.

V žalobě pak mimo jiné uváděla i žalobní námitku, že v daném případě orgány věcně příslušnými ke kontrole sýrů i k vydání naříkaných rozhodnutí byly orgány veterinárního dozoru. V rámci argumentace k odvolacím námitkám se dovolávala judikátu – rozhodnutí NSS sp. zn. 7As 62/2008 – 128 ze dne 12. 2. 2009 a rozhodnutí téhož soudu sp. zn. 7As 35/2008 – 144 ze dne 29. 1. 2009, týkajících se aplikace ust. § 7 zák. č. 110/1997 Sb. Sama žalovaná v naříkaném rozhodnutí poukázala na to, že účastníky řízení o kasačních stížnostech byly žalobkyně a Státní veterinární správa. V obou rozhodnutích NSS mj. označil za orgány věcně příslušné rozhodovat o této otázce (obdobný předmět sporu) orgány veterinárního dozoru. Žalovaná se však ve svém rozhodnutí rozporem mezi jejím názorem na svou věcnou příslušnost ve věci značení „balených“ potravin a právním názorem NSS nezabývala. Žalobkyně nemá rozhodnutí NSS za dogma a navíc v obou případech se kasační soud evidentně zabýval otázkou, zda předmětné porce sýra jsou potravinou balenou či nebalenou.

V souvislosti s tím, že s žalobkyní o téže věci vedou správní řízení nezřídka dva odlišné správní úřady (Státní zemědělská a potravinářská inspekce nebo Státní veterinární správa), přičemž NSS považoval za věcně příslušnou Státní veterinární správu, žalobkyně z důvodu právní opatrnosti v žalobě vznesla námitku, zda napadené rozhodnutí žalované není aktem nicotným, neboť z hlediska zmíněných rozhodnutí NSS obě rozhodnutí (I. i II. stupně) by bylo třeba považovat za vydaná věcně nepříslušnými orgány.

Krajský soud v Brně ve výše zmíněném rozsudku č. j. 30A 114/2010 – 217 uvedl, že než mohl posoudit žalobní námitky uplatněné v žalobě, musel se nejprve vypořádat s otázkou, zda žalovaný je věcně příslušný ve věci kontroly sýrů, balených v potravinářské fólii a jejího řádného značení či neznačení, tedy vypořádat se s otázkou, a zda věcně příslušným k provedení kontroly byly orgány, a to Státní zemědělská a potravinářská inspekce nebo Státní veterinární správa anebo, zda tuto kontrolu jako věcně příslušné mohly provádět oba správní orgány, a to s ohledem na ust. § 16 zák. č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, a to k datu vydání napadeného rozhodnutí žalovanou, tj. ke dni 13. 8. 2010, neboť dle § 75 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud uvedl, že pokud jde o věcnou příslušnost správního orgánu, který měl provádět kontrolu sýrů v provozovně žalobce v ..., v provozovně Novák Maso-Uzeniny, je tedy nutno vycházet z ust. § 16 zákona č. 110/1997 Sb.

Podle § 16 odst. 1 písm. b) ke kontrole dodržování povinností stanovených tímto zákonem působí tyto orgány dozoru.

Orgány veterinární správy vykonávají státní dozor

- 1) nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštními předpisy při výrobě, skladování, přepravě, dovozu a vývozu surovin a potravin živočišného původu,
- 2) při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržistiších, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a v prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určení při příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie,

Dle písm. c)

Státní zemědělská a potravinářská inspekce vykonává státní dozor

- 1) při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písm. b),

Pokud jde o sýry, jedná se o potraviny živočišného původu, což není sporné ani mezi účastníky řízení.

Žalobkyně měla tedy jednoznačně za to, že kontrolu v daném případě má provádět Státní veterinární správa, a to podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2, neboť v daném případě šlo o prodej potravin živočišného původu v prodejnách, kde dochází k úpravě masa, kdežto žalovaná měla za to, že v daném případě je věcně příslušná k provádění kontroly žalovaná, tedy Státní zemědělská a potravinářská inspekce, která provádí státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písm. b), což dle žalované v daném případě není.

Žalovaná v tomto směru poukázala zejména na citované ustanovení zákona (§ 16) a odkázala na Dohodu uzavřenou mezi Ministerstvem zemědělství a Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí a Státní veterinární správou, ze dne 21. 7. 2009, z níž vyplývá, že účelem a předmětem této dohody byla snaha předcházet překrývání činností dozorových orgánů při kontrole potravin ve vztahu k § 16 zákona o potravinách, když z této dohody vyplývá, že v případě prodeje potravin živočišného původu kontrolují orgány veterinární správy tyto potraviny pouze *v prodejnách úsecích, kde dochází k úpravě potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2. V ostatních částech prodejny dozor vykonává SZPI.*

K tomu žalobkyně uvedla, že rozhodnutí vydané žalovanou i prvostupňovým správním orgánem jsou nicotné z důvodu nedostatku věcné příslušnosti žalované. Poukázala na to, že prodejna Novák Maso-Uzeniny v ... je provozovnou žalobce, kdy žalobce tyto prodejny Novák Maso-Uzeniny provozuje vždy jako samostatnou prodejní jednotku, když někde se nachází tato samostatná prodejní jednotka jako samostatný obchod, někde se nalézá v některém ze supermarketů, vždy se však jedná o samostatnou prodejnu, kde dochází k porcování potravin živočišného původu a nakládání s těmito potravinami, a to jak s masem, které se porcuje, nebo tam dochází k drobné výrobě polotovarů a je tam také nakládáno se sýry, tedy jejich porcování, když tyto jsou rovněž potravinou živočišného původu. Právě proto, že prodejny Novák Maso-Uzeniny jsou zcela samostatnou prodejní jednotkou, přičemž v daném případě se jedná o prodejnu, kde v jednom pultu (mrazícím) jsou uskladněny potraviny určené k prodeji, a to maso, drůbež, uzeniny, různé druhy sýrů, lahůdkářské výrobky (např. saláty) a pečivo. Jednotlivé potraviny jsou tedy naskládány do mrazícího pultu, který je dlouhý asi 12m a jednotlivé zboží, např. maso od uzenin, uzeniny od sýrů apod. jsou odděleny pouze skleněnou přepážkou, aby jeden druh zboží „nepřepadával“ do jiného druhu zboží. Jinak jednotlivé druhy zboží od sebe nejsou žádným způsobem oddělené, přičemž se jedná o obsluhovanou (tedy nesamoobslužnou) prodejnu, kde zboží ze strany, kde stojí zákazník, je od něho odděleno skleněnou vitrínou, takže zákazník si nemůže sáhnout na zboží, vytáhnout si ho a uložit do nákupního košíku. Musí vždy požádat o zboží, které si vybere, obsluhující personál. Jedná se však v každém případě o samostatnou prodejnu, nikoliv o jednotlivé prodejní úseky, tak jak jsou některé prodejní úseky vyčleněny např. v supermarketech, a to např. oddělení masa, nebo oddělení ovoce, zelenina apod. Žalobkyně pak předložila spoustu fotografií z provozovny ..., ... ulice, prodejna Novák Maso-Uzeniny, kde byla kontrola žalovanou prováděna. Žalovaná pak k věcné příslušnosti uvedla, že SZPI není jediným orgánem státního dozoru, který kontroluje potraviny. Proto také zákon o potravinách obsahuje kompetenční ustanovení - § 16, které ve svém odstavci 1 zakotvuje věcnou příslušnost ke kontrole povinností stanovených tímto zákonem, a to jak pro orgány státního dozoru spadající pod rezort Ministerstva zemědělství (SZPI, SVS a Ústřední

kontrolní a zkušební ústav zemědělský, tak pro orgány ochrany veřejného zdraví spadající pod Ministerstvo zdravotnictví). Potraviny živočišného původu v tržní síti pak kontrolují v rámci svých působností dva orgány státního dozoru spadající pod Ministerstvo zemědělství, a to Státní veterinární správa (SVS) a Státní zemědělská a potravinářská inspekce (SZPI).

Je nesporné, že SVS na základě § 16 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o potravinách vykonává státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštními předpisy při výrobě, skladování, přepravě, dovozu a vývozu surovin a potravin živočišného původu a protože žalobkyně je prodejcem, není ani sporu o tom, že na maloobchodní prodejny žalobkyně se toto kompetenční ustanovení nevztahuje. Podle § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 a písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., jsou ke kontrole potravin živočišného původu příslušné jak orgány veterinární správy, tak orgány SZPI, každá v rozsahu vymezeným těmito ustanoveními. U orgánů veterinární správy je věcná příslušnost ke kontrole provozoven účastníka řízení založena ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb., z něhož vyplývá, že tyto orgány vykonávají státní dozor „**při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a v prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny**“. U orgánu SZPI je dána ust. § 16 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 110/1997 Sb., ze kterého plyne, že SZPI vykonává státní dozor „**při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písm. b)**“.

Pro pochopení daného kompetenčního ustanovení jsou klíčovými pojmy „úsek“ a „úprava“. Prodejní úsek je přitom víceméně samostatná a fyzicky (přínejmenším prostorově) oddělená část prodejny, ve které dochází k prodeji určitých potravin, přičemž fyzické oddělení je zejména u prodeje čerstvého masa zásadní pro zabránění kontaminace ostatních potravin. Prodejní úsek, na který se vztahuje shora uvedené ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb., je pak ta část prodejny, která je vymezena místem, kde dochází k úpravě masa (případně dalším v daném ustanovení uvedených potravin živočišného původu). Úpravou je nutno rozumět takovou činnost, při které dochází k zásadní změně vlastností dotčené potraviny. Přitom upravování či další úprava potraviny je součástí definice výroby v zákoně o potravinách (§ 2 písm. n) zákona o potravinách). Ač se tedy § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách vztahuje na maloobchod (výkon státního dozoru při prodeji), je nutno úpravu vnímat právě jako činnost překračující běžné úkony maloobchodu, tedy jako zásadní zásah do vlastností potraviny, který by jinak, pokud by nebyl učiněn při prodeji, byl kvalifikován jako výroba. Úpravou proto není pouhá manipulace s potravinou, jejíž výrobní proces byl dokončen ve výrobním závodě mimo provozovnu žalobce (krájení, balení), pro účely přímého prodeje konečnému spotřebiteli (určitá služba zákazníkovi).

Při rozlišování toho, co je manipulací s potravinou a co úpravou, je nutno vyjít z logiky právní úpravy a požadavků vztahujících se k potravinám živočišného původu např. u krájení čerstvého masa, jde o takový zásah do nebalené potraviny, tedy s ohledem na rizikovost dané komodity, hygienická pravidla a další požadavky právních předpisů bude považován za úpravu ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb. Naopak krájení tepelně opracovaných masných výrobků (např. šunky) je určitou manipulací s potravinou, u které je riziko kontaminace zcela jiné (menší) než u krájení čerstvého masa a nelze je tedy považovat za úpravu. Ostatně i samotný § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb., ve vymezení kompetencí spojuje úpravu na prodejním úseku s úpravou masa, nikoli tepelně opracovaného masného výrobku (např. šunky). V každém případě však krájení

tepelně opracovaných masných výrobků s ohledem na hygienické požadavky vyplývající z evropského potravinového práva nemůže probíhat v úseku, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže nebo vajec, neboť by mohlo dojít k nežádoucí kontaminaci způsobené stykem tepelně opracovaných masných výrobků s potravinami, které jsou předmětem úprav v syrovém stavu a jsou tak mikrobiologicky rizikovější než-li potraviny, jejíž výrobní proces už byl dokončen ve výrobním závodě mimo provozovnu žalobce. Proto tyto potraviny živočišného původu nacházející se v jiných prodejních úsecích než úsek, ve kterém dochází k úpravě čerstvého masa, nejen u žalobce, kontroluje SZPI.

Definici potravin živočišného původu stanoví § 2 písm. b) zákona o potravinách, z něhož vyplývá, že „potraviny živočišného původu [se rozumí] potraviny, jejíž hlavní surovinou při výrobě jsou suroviny živočišného původu“, přičemž podle písm. e) stejného ustanovení se „surovinami živočišného původu [rozumí] všechny části těl zvířat, ptáků, zvěře, mořských a sladkovodních živočichů, mléko, vejce a včelí produkty“. Je tedy zcela zřejmé, co se rozumí surovinou živočišného původu, přičemž ta by měla být „hlavní“ surovinou potraviny živočišného původu. Nejedná se tedy o složku převažující, i když tomu tak v řadě případů bude, ale o složku hlavní, primárně určující charakter potraviny. Potravinami živočišného původu tak nebudou např. mléčné těstoviny, buchty s tvarohem, ale ani potraviny lahůdkářské apod.

§ 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách dává věcnou působnost orgánům veterinární správy v úsecích, ve kterých dochází k úpravě masa (a dalších tam vyjmenovaných potravin živočišného původu), pouze ve vztahu k potravinám živočišného původu, nikoliv ke všem výrobkům z potravin živočišného původu vyrobených. Navíc se jedná o potraviny živočišného původu nacházející se výhradně v úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny.

Prodejny žalobce jsou zpravidla rozděleny do několika samostatných úseků. Může se jednat o úsek bourání masa a prodej čerstvého masa, úsek prodeje tepelně opracovaných masných výrobků (např. salámů či šunky), úsek prodeje lahůdkářských výrobků (např. pochoutkový salát) a úsek prodeje pekařských a cukrářských výrobků, přičemž v prodejních žalobce nejsou vždy přítomny všechny úseky. Tyto jednotlivé úseky musí být i z důvodu vyloučení kontaminace fyzicky odděleny, ke každému z nich se totiž s ohledem na jeho specifickou rizikovost vztahují určité hygienické požadavky vyplývající z práva (EU) tzv. hygienického balíčku.

Proto má žalovaná za to, že věcnou příslušnost kontrolovat v provozovně žalobkyně plnění povinností vyplývajících ze zákona o potravinách při prodeji potravin živočišného původu v prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, mají orgány veterinární správy. V ostatních úsecích prodeje potravin, jak rostlinného tak i živočišného původu, kde nedochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, má věcnou příslušnost kontrolovat plnění povinností žalobce jako provozovatele potravinářského podniku SZPI, a to dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) bod 1, zákona o potravinách. Klíčovou je přitom existence úseků na prodejně. Pokud totiž prodejna úseky obsahuje, vztahuje se kompetence orgánů veterinární správy právě jen na určité úseky (typicky se jedná o úsek bourání, úpravy a prodeje čerstvého masa, ve zbylé části provozovnu

dozoruje SZPI). Žalovaná je tak přesvědčena, že při kontrole nikterak nevybočila ze své věcné příslušnosti.

V prodejnách, ve kterých nedochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, vykonává státní dozor při prodeji potravin jak rostlinného tak živočišného původu SZPI v souladu s kompetencí svěřenou ust. § 16 odst. 1 písm. c) bod 1, zákona o potravinách. Pokud k takové úpravě dochází pouze v určitém úseku prodejny, tento pak ve vztahu k potravinám živočišného původu náleží do působnosti SVS, zbytek provozovny, tedy zbylé úseky s veškerými potravinami živočišného a rostlinného původu náleží do působnosti SZPI. Jedná se tedy o běžnou činnost SZPI. Žalovaná konstatovala, že právě s ohledem na vyloučení možného překrývání státního dozoru, které by bylo neefektivní, a mohlo by být vnímáno jako nepřímá administrativní zátěž pro kontrolované osoby, uzavřela SZPI dne 21. 7. 2009 se Státní veterinární správou a Ministerstvem zemědělství Dohodu o vzájemné součinnosti a spolupráci, a to ve smyslu § 21 zákona o státní kontrole a § 8 odst. 2 správního řádu. Protože ke kontrole potravin živočišného původu jsou dle § 16 odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb., příslušné jak orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce, tak orgány veterinární správy a v minulosti, před rokem 2009, kdy byla dohoda uzavřena, docházelo k duplicitě jejich činností, tyto státní orgány se dohodly na pravidlech spolupráce. Předmětem této dohody tedy nebyl přenos věcné působnosti mezi správními orgány, který by šel nad rámec zákona o potravinách, nýbrž vymezení okruhu jednotlivými orgány kontrolovaných skutečností, a to jak v zájmu lepší spolupráce kontrolních orgánů, tak v zájmu snížení případné administrativní zátěže kontrolovaných osob. Toto vymezení bylo učiněno striktně v mezích zákonem stanovených kompetencí. V praxi to znamená, že v prodejních úsecích, ve kterých dochází k úpravě masa (a dalších potravin živočišného původu vyjmenovaných v ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách) kontrolují potraviny živočišného původu, včetně požadavků na hygienu, pouze orgány veterinární správy. Ostatní úseky pak v souladu se svými kompetencemi kontroluje SZPI, a to jak potraviny živočišného, tak rostlinného původu, včetně požadavků na hygienu.

Žalovaná tedy měla za to, že je věcně příslušná k provádění kontroly sýrů v prodejně Novák Maso-Uzeniny v ..., tedy kontrol, které vyplynuly z připojených správních spisů.

Rozhodující pro posouzení věcné kompetence při státním dozoru v daném případě bylo tedy určit, zda prodejna Novák Maso-Uzeniny v je samostatnou prodejní jednotkou, která není dělena na jednotlivé prodejní úseky, nebo se jedná o prodejnu, která je dělena na několik prodejních úseků, např. úsek maso a drůbež, úsek tepelně zpracovaných masných výrobků, úsek prodeje sýrů, úsek prodeje lahůdkářského zboží, apod., kde dochází k úpravě masa, mléka a ostatních výrobků uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách, neboť mezi účastníky nebylo sporu o tom, že sýry, jenž byly kontrolovány, jsou potravinami živočišného původu.

Krajský soud otázku věcné příslušnosti uvedených orgánů zhodnotil tak, že z předložených fotografií, ale i z písemného vyjádření samotné žalované dospěl k závěru, že ke kontrole sýrů na prodejně žalobce Novák Maso-Uzeniny věcně příslušná žalovaná není a tedy není věcně příslušná ani vydat rozhodnutí, a to ani prvostupňový správní orgán, neboť je evidentní, že se jedná o prodejnu, kde při prodeji potravin živočišného původu dochází

k úpravě masa a ..., neboť i sama žalovaná uvádí, že krájení čerstvého masa je považováno za úpravu ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb.

Prodejna v žádném případě není rozdělena na úseky, vyplývá to z předložených fotografií, když navíc sama žalovaná uvádí, že pokud jde o prodejní úsek, je to víceméně samostatná a fyzicky (přinejmenším prostorově) oddělená část prodejny, ve které dochází k prodeji určitých potravin, což v daném případě rozhodně není.

Dozorovým orgánem tedy v tomto případě jsou orgány veterinární správy, nikoliv Státní zemědělská a potravinářská inspekce.

Podle § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnost jen této části rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že jí nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Soud rozhodl tak, že vyslovil nicotnost, a to jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak rozhodnutí žalované, neboť nebyla vydána věcně příslušnými orgány.

S tímto posouzením věcné příslušnosti a vyslovení nicotnosti obou rozhodnutí žalovaná nesouhlasila, podala proti němu kasační stížnost.

NSS rozsudkem ze dne 11. 12. 2013 č. j. 6Ads 62/2013 – 57 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2013, č. j. 30A 114/2010 – 217, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Uvedl v odůvodnění mimo jiné, že v daném případě jde o posouzení, zda krajským soudem tvrzený nedostatek věcné příslušnosti, může způsobit nicotnost rozhodnutí vydaného Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí. Především nutno uvést, že ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu nicotnost způsobují nejtěžší vady příslušnosti, již je absolutní věcná nepřislušnost. Takový případ nicotnosti byl judikován v souvislosti s nařízením odstranit stavbu orgánem státní památkové péče namísto stavebním úřadem.

V případě Státní zemědělské a potravinářské inspekce se však o takový případ absolutní věcné nepřislušnosti nejedná, jak na to žalovaný správně poukázal ve své kasační stížnosti. Ust. § 16 odst. 1 zákona o potravinách totiž stanoví, že ke kontrole dodržování povinností stanovených tímto zákonem působí tyto orgány státního dozoru:

- a) orgány ochrany veřejného zdraví,
- b) orgány veterinární správy,
- c) Státní zemědělská a potravinářská inspekce.

Státní zemědělská a potravinářská inspekce vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle § 16 odst. 1 písm. b) orgány veterinární správy v případech uvedených pod body 1 a 2 uvedeného ustanovení. Kde je hranice mezi oprávněním k provádění kontroly Státní veterinární správou a Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí není zcela jednoznačné, z toho důvodu byla uzavřena dohoda o vzájemné součinnosti a spolupráci ze dne 21. 7. 2009 mezi Ministerstvem zemědělství, Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí a Státní veterinární správou, jejímž cílem bylo v rámci zákonného vymezení kompetencí přístup obou státních orgánů sjednotit a případné faktické překrývání dozoru vyloučit. Stěžovatel (SZPI) tak vychází z toho, že na základě této dohody dlouhodobě platí, že dozor podle § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách není prováděn ze strany Státní veterinární správy v úsecích, kde nedochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže nebo prodeji zvěřiny.

Z toho, co bylo uvedeno, jednoznačně vyplývá, že Státní zemědělská a potravinářská inspekce je nepochybně orgánem kompetentním ke kontrole potravin (včetně kontrol balených sýrů, jak tomu bylo v tomto případě), nelze proto vyjít z toho, že k vydání rozhodnutí ve správním řízení nebyly orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce vůbec věcně příslušné. Krajský soud proto postupoval nesprávně, když vyšel z toho, že rozhodnutí vydaná orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce trpí takovými vadami, které vyvolávají jejich nicotnost, a ve smyslu § 76 odst. 2 s.ř.s. tuto nicotnost napadeným rozsudkem vyslovil.

NSS proto kasační stížnosti pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem podle § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. vyhověl a napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. je krajský soud v dalším řízení názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Krajský soud v Brně tedy věc s ohledem na právní názor vyslovený NSS posoudil tak, že rozhodnutí vydaná Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorát v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2010 i rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorát Brno ze dne 13. 8. 2010 nejsou rozhodnutími nicotnými.

Krajský soud v Brně poté usnesením ze dne 19. 3. 2014 č. j. 30A 114/2010 – 305 řízení přerušil, a to do vydání rozhodnutí NSS ve věci vedené pod sp. zn. 6Ads 87/2013. Soud uvedl, že zjistil z usnesení NSS, č. j. 6Ads 87/2013 – 35, kdy NSS rozhodl tak, že žalobkyni (...) se ukládá snášet kontroly potravin živočišného původu, kromě upravovaného masa a drůbeže, prováděné orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce, a to až do doby, kdy nabude právní moci rozhodnutí NSS o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2013, č. j. **30A 80/2011 – 141**.

Soud uvádí, že bylo zjištěno, že pokud jde o věc vedenou u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30A 80/2011, jedná se o totožné účastníky řízení jako v nyní projednávané věci, tedy ve věci vedené pod sp. zn. 30A 114/2010, předmět sporu je rovněž totožný, a to kontrola balených sýrů a v obou projednávaných věcech (30A 80/2011 i 30A 114/2010) se jedná o stejné uspořádání kontrolovaných prodejen, pouze každá je umístěna v jiném městě.

Z usnesení NSS 6Ads 87/2013 – 35 mimo jiné vyplynulo, že NSS zjistil, že Krajský soud v Brně založil napadený rozsudek na právním závěru, že SZPI nebyla oprávněna provádět kontroly potravin živočišného původu v provozovně žalobkyně, jakož ani postihovat porušení právních předpisů upravujících podmínky pro uvádění těchto potravin do oběhu, neboť k tomu nebyla věcně příslušná. Z toho důvodu byla vyslovena nicotnost jejího rozhodnutí, jakož i rozhodnutí odvolacího orgánu, což má za následek, že se na tato rozhodnutí hledí, jakoby nebyla vůbec vydána. Závěr Krajského soudu vyslovený v jeho rozsudku se obecně vztahuje pouze na konkrétní řešený případ, avšak platí zejména pro ty situace, kdy je shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí, a pro tento důvod se rozhodnutí ruší a věc se vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení. V nyní projednávané věci jde ale o nicotnost předmětných správních rozhodnutí, která představují natolik závažnou vadu rozhodnutí, která je nezhojitelná a taková rozhodnutí se považují za neexistující, tedy nezpůsobila vyvolat jakékoliv veřejnoprávní účinky, takže je nikdo nemusí respektovat, ani se jimi řídit. Smyslem a účelem správního soudnictví je poskytování ochrany subjektivním veřejným právům fyzických i právnických osob prostřednictvím kontroly zákonnosti aktů veřejné správy, jakož i rozhodování v jiných právních věcech, za podmínek stanovených soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem (§ 2 s.ř.s.). Pravomocná rozhodnutí soudu vydaná ve správním soudnictví jsou závazná nejen pro daný konkrétní případ, ale je dán silný předpoklad, že správní orgány je budou respektovat i ve své další činnosti a postupovat v souladu s právními názory vyslovenými v pravomocných rozsudcích, což představuje naplnění principu dobré správy ve všech jeho aspektech. Z uvedeného důvodu má NSS za to, že v dané věci se nelze omezit pouze na konstatování, že právní závěr vyjádřený v pravomocném rozsudku Krajského soudu v Brně se vztahuje pouze k případu vzešlému z porušení právních povinností konstatovaných ve výroku napadeného rozhodnutí žalované zjištěného při kontrolách provedených SZPI v provozovnách žalobkyně, ale předpokládá se, že z nich budou správní orgány vycházet a řídit se jimi v jiných, skutkově obdobných případech. Nezhojitelný nedostatek věcné působnosti ke kontrole potravin živočišného původu v provozovně žalobkyně při zachování jejího stávajícího vnitřního uspořádání (jak je vyjádřen v napadeném rozsudku) tak povede ke změně ustálené praxe kontrolních orgánů.

NSS je z úřední činnosti známo, jak uvedl, že ve věci skutkově obdobné již zdejší soud (NSS) rozhodnutí Krajského soudu v Brně o nicotnosti správních rozhodnutí vydaných stejnými správními orgány vůči téže žalobkyni zrušil a věc ji vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že nelze říci, že by orgány SZPI nebyly k vydání rozhodnutí vůbec věcně příslušné a neshledal proto takové vady, které by vyvolávaly nicotnost napadených rozhodnutí. Nastala tedy situace, kdy NSS závazně (v jiné, obdobné právní věci) vyslovil, že názor krajského soudu o nicotnosti správních rozhodnutí způsobené žalobkyní tvrzeným nedostatkem věcné příslušnosti žalované (SZPI) je nesprávný a současně je zde rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2013, č. j. 30A 80/2011 – 141 založený na stejném právním závěru, který je v právní moci, takže vyvolává účinky zejména v rozsahu vymezeném projednávaným případem, ale nepřímo také i ve vztahu k dalšímu působení orgánů SZPI ve skutkově obdobných případech.

Aniž by NSS jakkoliv předjímal rozhodnutí ve věci samé, konstatuje, že za tohoto stavu přicházejí v úvahu dvě možnosti: buď o předmětné právní otázce uváží obdobně, jako to učinil ve věci sp. zn. 6Ads 62/2013 nebo k ní zaujme jiný postoj a bude proto muset věc postoupit k rozhodnutí rozšířenému senátu NSS (§ 17 s.ř.s.). Jelikož jsou věci vyřizovány v pořadí, v jakém k soudu napadly, nelze rozhodnutí o meritu očekávat v řádu týdnů, jistě

půjde o měsíce, a v případě předložení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu by se řízení nepochybně ještě prodloužilo.

Dle § 48 odst. 3 písm. d) s.ř.s. předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodnutí soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Krajský soud v Brně vzhledem k usnesení NSS č. j. 6Ads 87/2013 – 35 řízení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 30A 114/2010 přerušil do doby, než bude rozhodnuto ve věci NSS sp. zn. 6Ads 87/2013, neboť vyčká rozhodnutí NSS v otázce, zda je věcně příslušným ve věci kontroly balených sýrů v prodejně žalobce Státní zemědělská a potravinářská inspekce nebo Státní veterinární správa.

NSS ve věci vedené pod sp. zn. 6Ads 87/2013 rozhodl 23. 4. 2014, a to tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2013 č. j. 30A 80/2011 – 141 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší soud mimo jiné uvedl, že samotným jádrem sporu je otázka, zda ke kontrole provozovny žalobkyně byla věcně příslušná stěžovatelka (SZPI). Při řešení této otázky je třeba vyjít z § 16 odst. 1 zákona o potravinách, podle něhož *ke kontrole dodržování povinností stanovených tímto zákonem působí tyto orgány dozoru*

a) orgány ochrany veřejného zdraví,

- 1. vykonávají státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštním právním předpisem pro poskytování stravovacích služeb,*
- 2. vykonávají státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštním právním předpisem ke zjištění příčin poškození nebo ohrožení zdraví a zamezení šíření infekčních onemocnění nebo jiného poškození zdraví z potravin,*

b) orgány veterinární správy vykonávají státní dozor

- 1. nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštními předpisy při výrobě, skladování, přepravě, dovozu a vývozu surovin a potravin živočišného původu,*
- 2. při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržistiších, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určení při příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie,*

c) Státní zemědělská a potravinářská inspekce vykonává státní dozor

- 1. při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písm. b),*
- 2. při výrobě a uvádění do oběhu tabákových výrobků a*
- 3. nad ohlášením zásob,*
- 4. ve vstupním místě stanoveném v § 3 odst. 4 písm. d);*

- d) *Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský, vykonává státní dozor nad prováděním klasifikace těl jatečných zvířat podle § 14a a podle bezprostředně závazných předpisů Evropských společenství.*

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že stěžovatelka vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu [§ 16 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o potravinách], vyjma surovin a potravin živočišného původu, u kterých za podmínek stanovených v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách vykonávají státní dozor orgány veterinární správy. Stěžovatelka tak má při výrobě a uvádění potravin do oběhu působnost obecnou, naopak orgány veterinární správy mají působnost speciální, která obecnou působnost vylučuje. Tato speciální působnost je dána při kontrole potravin živočišného původu (což jsou nepochybně i sýry) v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny. S krajským soudem lze souhlasit v tom, že při rozlišování toho, co je a co není úprava, je třeba vyjít ze smyslu a účelu veřejnoprávní regulace a hygienických požadavků vztahujících se k potravinám živočišného původu. Potraviny, s nimiž zákon o potravinách v § 16 odst. 1, písm. b) bod 2 spojuje speciální působnost orgánů veterinární správy, jsou vzhledem k absenci tepelné či jiné technologické úpravy mikrobiologicky rizikovější než potraviny, jejichž výrobní proces už byl dokončen ve výrobním závodě mimo provozovnu žalobkyně. Proto i jiné potraviny živočišného původu, které se nacházejí ve stejných prodejnách nebo prodejních úsecích, kontrolují orgány veterinární správy. Úpravou ve smyslu zákona o potravinách je tedy třeba rozumět jakýkoliv zásah do nebalené čerstvé potraviny uvedené v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách, spojené s rizikem kontaminace, bude se tedy nepochybně jednat o krájení masa. To lze dovodit i z důvodové zprávy k veterinárnímu zákonu ze dne 8. 12. 1998, tisk č. 88/0, podle níž „*koncepce veterinárního vyšetřování a posuzování živočišných produktů, jakož i veterinárního dozoru nad nimi, je plně slučitelná s předpisy evropských společenství, které vyžadují např. aby výroba a zpracování masa byly pod soustavnou kontrolou a odpovědností úředního veterináře (...)*“.

Pro vymezení věcné příslušnosti v této věci zbývá jednoznačně definovat zákonný pojem „prodejní úsek“. Přitom lze vyjít z názoru krajského soudu, že prodejní úsek je samostatná a fyzicky oddělená část prodejny, přičemž fyzické oddělení je zejména u prodeje čerstvého masa zásadní pro zabránění kontaminací ostatních potravin. S ohledem na smysl a účel potravinového práva, kterým je mimo jiného ochrana zdraví lidí před jeho poškozením nebo ohrožením živočišnými produkty [srov. § 2 písm. b) veterinárního zákona], musí být toto oddělení zřetelné natolik, aby minimalizovalo riziko kontaminace živočišných produktů mikrobiologickými vzorky z potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách, tj. např. z čerstvého masa. V zásadě nelze přijmout výklad stěžovatelky, že jednotlivé prodejní úseky mohou tvořit samostatné chladicí pulty, nebo že prodejní úseky lze dokonce vytvořit i v rámci jediného chladicího pultu jeho rozdělením přepážkami nebo zabezpečením odlišného specifického režimu úschovy potravin (např. jinou teplotou úschovy). Riziko kontaminace je při aktivních činnostech souvisejících se syrovými potravinami přirozeně vyšší než v případě jejich statického uložení v chladicím pultu. Proto je třeba pojem prodejního úseku vykládat i ve vztahu k prostorům, nástrojům či zařízením, tj. o prodejní úsek se nebude jednat v případě, že jsou k úpravě čerstvých potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách používány tytéž nástroje či zařízení jako u jiných potravin živočišného původu (např. stejné nože, lopatky, váhy, pulty na krájení apod.). Vzhledem k riziku kontaminace musí být prodejní úseky samostatné i ve vztahu k jednotlivým pracovníkům, kteří jsou při své činnosti obvykle pověřeni manipulací

a úpravou jednotlivých druhů potravin. O samostatný úsek se tak nebude jednat v případě, kdy při obsluze jednoho zákazníka zaměstnanec obvykle upravuje rizikové potraviny a zároveň i jiné potraviny živočišného původu, např. připravuje nezpracované (syrové) maso a následně balí sýry.

Prodejní úsek ve smyslu zákona o potravinách musí být trvale samostatná část prodejny, jež je zřetelně oddělena fyzicky, technologicky a zpravidla i personálně. Svou povahou se tedy prodejní úsek bude blížit samostatné prodejně, což je zřejmé i z dikce zákona, jenž prodejní úsek i prodejnu staví naroveň; opačný výklad by ostatně znamenal, že prodejní úseky a tím i věcná působnost orgánů státního dozoru nad potravinami by mohly vznikat a měnit se během krátké doby (např. umístěním mobilní fyzické přepážky mezi jednotlivé druhy potravin uložených v jednom chladicím pultu či jejím vynětím), což by podstatně ztěžovalo, případně úplně znemožňovalo plnění kontrolních a dohledových úkolů státní správy. Ze shodujícího se popisu obsaženého v podáních obou účastníků, stejně jako z fotodokumentace obsažené ve spisu je zřejmé, že v kontrolované provozovně byly sýry odděleny od ostatních druhů potravin průhlednými skleněnými přepážkami v rámci jednoho prodejního pultu, což vzhledem k výše uvedenému nenaplnuje potřebnou míru samostatnosti zákonného pojmu „prodejní úsek“, a tím i vylučuje věcnou příslušnost stěžovatelky ke kontrole sýrů v nyní posuzovaném případě. Krajský soud tedy nepochybil, když v nyní posuzovaném případě neshledal věcnou příslušnost stěžovatelky ke kontrole provozovny žalobkyně.

K obsáhlé polemice žalobkyně s obsahem Dohody o součinnosti je v první řadě třeba uvést, že tato dohoda nemá vliv na posouzení věci samé, neboť stěžovatelka zakládala svou věcnou příslušnost ke kontrole na interpretaci pojmu „prodejní úsek“, jež byla ze shora uvedených důvodů shledána chybnou. Na základě Dohody o součinnosti tedy ve vztahu k řešené věci nedošlo k nepřípustnému rozšíření působnosti stěžovatelky oproti působnosti stanovené jí v dané oblasti zákonem.

S ohledem na čl. 79 odst. 1 Ústavy, dle něhož lze ministerstva a jiné správní úřady zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem, avšak obsahem Dohody o součinnosti nemůže být změna působnosti orgánů dozoru (shodně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01: *„kompetence orgánů vykonávajících veřejnou moc jsou stanoveny toliko zákonem, od něhož se nelze dohodou mezi orgány odchýlit, ledaže by zákon uzavření takové veřejnoprávní smlouvy výslovně předpokládal“*). Jelikož jsou hranice věcné působnosti orgánů státní kontroly potravin vymezeny zákonem (§ 16 zákona o potravinách), byť za použití neurčitých právních pojmů, je jakákoliv dohoda stanovující věcnou působnost odlišně od zákona v této části protiústavní. V této souvislosti zároveň nelze přijmout názor stěžovatelky, že Dohoda o součinnosti byla NSS posouzena a shledána zákonnou. Závěr NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4As 80/2013 – 49, se vztahoval pouze ke konkrétnímu případu a nelze jej vnímat jako komplexní posouzení obsahu Dohody o součinnosti. Vzhledem k povaze a smyslu předběžného opatření podle § 38 s.ř.s., jímž je pouze zatímní upravení právního postavení účastníků pro hrozící vážnou újmu, nelze ani usnesení ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6Ads 87/2013 – 35, považovat za závazné posouzení obsahu Dohody o součinnosti.

Jelikož stěžovatelka nebyla k vydání napadeného rozhodnutí věcně příslušná, zbývá posoudit, zda tento nedostatek věcné příslušnosti mohl způsobit nicotnost napadeného rozhodnutí. Podle § 10 správního řádu jsou správní orgány věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že nicotnost ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu tedy způsobují pouze ty nejtěžší vady příslušnosti. Institut věcné příslušnosti slouží k určení, který z orgánů nadaný obecně pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech osob ve veřejné správě, bude rozhodovat v konkrétní věci. Věcnou příslušnost samozřejmě nelze vymezovat individuálně, tj. s ohledem na každý jednotlivý společenský vztah, nýbrž druhově: právo vytváří okruhy věcí spojených vnitřní podobností, definuje je společnými znaky a tyto skupiny obsahově spřízněných věcí pak svěřuje k rozhodování jednotlivým správním orgánům. Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný – takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné.

V nyní posuzovaném případě se však s přihlédnutím k celé koncepci zákonného vymezení pravomocí v oblasti kontroly potravin o takový případ absolutní věcné nepřislušnosti nejedná. Ust. § 14 odst. 1 zákona o potravinách (shodně též § 16 odst. 1 téhož zákona) totiž stanoví, že ke kontrole dodržování povinností stanovených tímto zákonem působí tyto orgány dozoru: a) orgány ochrany veřejného zdraví, b) orgány veterinární správy, c) Státní zemědělská a potravinářská inspekce a d) Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský (do 31. 12. 2013). Již z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka (SZPI) je nepochybně orgánem kompetentním ke kontrole potravin (a to včetně kontrol balených sýrů, avšak za jiných podmínek, než v tomto případě), nelze proto bez dalšího konstatovat, že k vydání rozhodnutí ve správním řízení nebyly orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce vůbec věcně příslušné (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2013, č. j. 6Ads 62/2013 – 57). Věcná příslušnost stěžovatelky ke kontrole potravin ostatně vyplývá z jejího názvu a i zákon o SZPI (viz. např. § 3 odst. 1 tohoto zákona: *„inspekce u fyzických a právnických osob (dále jen „kontrolované osoby“) kontroluje zemědělské výrobky a potravin nebo suroviny určené k jejich výrobě (dále jen „suroviny“) nebo tabákové výrobky“*). Jako zřejmě absurdní je třeba odmítnout výklad žalobkyně, jež pomocí důvodové zprávy k citovanému zákonu a dramatického výkladu interpretuje pojem „potravin“ jen jako „zemědělské potraviny“ či „potravin určené k výrobě zemědělských výrobků“, neboť zemědělským výrobkem je podle legální definice obsažené v § 2 písm. b) zákona o SZPI sám produkt zemědělské prvovýroby (s výjimkou živočišných produktů), stěží si tak lze přestavit potravinu určenou k výrobě produkce zemědělské prvovýroby. Případný není ani poukaz žalobkyně na obecnou zásadu *ne bis in idem*, neboť uvedený princip zakotvuje ústavní zákaz dvojího potrestání za tentýž skutek, nikoliv obecný zákaz překrývání věcných příslušností dvou správních orgánů. Žalobkyně dále tvrdila, že stěžovatelka vykonávala pravomoc, která ji není zákonem svěřena, toto tvrzení podpořila citací z nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01. Tento nálezný však striktně rozlišuje mezi působností a pravomocí správních orgánů: *„Pravomocí státního orgánu je třeba chápat samotnou realizaci státní moci v příslušné formě (tj. ve formě normotvorné nebo individuálně rozhodovací), zatímco kompetence jsou již zcela konkrétním věcným vymezením otázek realizovaných v procesu výkonu pravomocí“*. Žalovaná nijak svou pravomoc nepřekročila,

neboť může udělovat sankce za porušení zákona o potravinách, a tak nejsou její rozhodnutí nicotná ani z tohoto důvodu.

V závěru odůvodnění rozsudku NSS uvedeno, že tento soud uzavírá, že shora uvedená rozhodnutí vydaná orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce netrpí takovými vadami, které by mohly vyvolat jejich nicotnost a krajský soud tak postupoval nesprávně, když ve smyslu § 76 odst. 2 s.ř.s. nicotnost napadených rozhodnutí vyslovil. NSS proto kasační stížnosti pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem dle § 107 odst. 1 písm. a) s.ř.s. vyhověl, napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. je krajský soud v dalším řízení názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Pokud jde pak o nyní posuzovanou věc, vedenou pod sp. zn. 30A 114/2010, krajský soud uvádí, že se jedná o obdobný případ, kdy žalobcem je opět ..., s. r. o., žalovanou Státní zemědělská a potravinářská inspekce, věc se týká kontroly balených sýrů, tedy stejné věci (v jedné části kontroly) jako ve věci vedené pod sp. zn. 30A 80/2011, když z provedených důkazů, zejména z výpovědi jednatele žalobce a předložených fotografií vyplývá, že i v tomto případě byly v kontrolované provozovně sýry odděleny od ostatních druhů potravin průhlednými skleněnými přepážkami v rámci jednoho prodejního pultu, což vzhledem k výše uvedenému nenaplnuje potřebnou míru samostatnosti zákonného pojmu „prodejní úsek“, a tím i vylučuje věcnou příslušnost SZPI ke kontrole sýrů v tomto konkrétním posuzovaném případě.

Pokud jde o uspořádání provozovny žalobkyně v Českém Brodě a provozovny v ..., jedná se v obou případech, pokud jde o uspořádání prodejny, o totožné uspořádání, sortiment nabízeného zboží je také totožný v obou případech, a o tom není mezi účastníky sporu, zde dochází také mimo jiné k úpravě masa a pokud jde o prodávané balené sýry, je také zřejmé, že se jedná o potravinu živočišného původu, když v tomto není také mezi účastníky spor.

S ohledem na tuto skutečnost je tedy v případě kontroly sýrů dle § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 věcně příslušný k provádění kontroly a vydání rozhodnutí Státní veterinární správa, nikoliv Státní zemědělská a potravinářská inspekce, takže v případě, že kontrolu prováděla SZPI, prováděl ji orgán, který nebyl k provedení kontroly v tomto konkrétním případě věcně příslušný a ani nebyl tedy věcně příslušný k vydání napadených rozhodnutí.

U jednání Krajského soudu v Brně dne 20. 6. 2014 zástupce žalované uvedl, že dle jeho názoru NSS komplexně neposuzoval vzhled provozovny, neposuzoval veškeré náležitosti, které dle názoru žalované odůvodňují existenci samostatných úseků. V této souvislosti dle názoru žalované Nejvyšší správní soud neprovedl dokazování Technologickým popisem provozu Řeznictví Novák Maso-Uzeniny v případě řešeném pod sp. zn. 30A 80/2011 u Krajského soudu v Brně (v kasačním řízení). Dle názoru zástupce žalované by se tímto popisem soud měl zabývat, neboť dle názoru žalované odůvodňují minimálně čl. 2, 3, 4 a 8 tohoto technologického popisu rozdělení provozovny na úseku. V čl. 3 se např. uvádí, že prodejní prostor je rozdělen na samostatná pracoviště prodeje masa, uzenin, sýrů a pečiva a pracoviště jsou samostatně vybavena prodejními pulty, pracovními plochami se samostatnými umyvadly, tekoucí teplou a studenou vodou.

U jednání krajského soudu tohoto dne zástupce žalobkyně uvedl, že tento důkaz, tj. Technologický popis provozu Řeznictví Novák Maso-Uzeniny byl NSS k dispozici, a to nejen v této věci, ale i ve věci rozhodované Krajským soudem v Českých Budějovicích (šlo o totožný případ).

Krajský soud uvádí, že uvedený Technologický popis Řeznictví Novák Maso-Uzeniny je založen ve správním spise, který měl NSS k dispozici, tedy byl s tímto technologickým popisem seznámen.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

Podle odst. 3 § 78 s.ř.s. zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.

Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Krajský soud v Brně vázán názorem NSS vysloveným v jeho rozsudku 6Ads 87/2013 – 131, který lze beze zbytku vztáhnout i na nyní projednávanou věc, zrušil rozhodnutí obou správních orgánů a věc žalované vrací k dalšímu řízení. Žalovaná v dalším řízení je vázána právním názorem vysloveným Krajským soudem v Brně, potažmo NSS v tom směru, že žalovaná nebyla věcně příslušná k vydání rozhodnutí v předmětné věci, a ani prvostupňový správní orgán, a to ve věci týkající se kontroly sýrů v prodejně žalobce v ... Novák Maso-Uzeniny.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož měli ve věci úspěch žalobce, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které **důvodně vynaložil**, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Podle § 57 odst. 1 s.ř.s. náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměna zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné.

Dle § 57 odst. 2 s.ř.s. je-li zástupcem účastníka advokát, který je plátcem daně, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně vypočtené z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty druhé.

Vyčíslení náhrady nákladů řízení právní zástupce žalobkyně provedl dne 23. 6. 2014 a soudu zaslal a v tomto vyčíslení uvedl, že odkazuje na podklady související s přiznáním náhrady nákladů řízení rozsudkem č. j. 30A 114/2010 – 217, které do soudního spisu založila žalobkyně a její tehdejší právní zástupkyně. Přestože rozsudkem NSS č. j. 6Ads 62/2013 – 57 byl tento rozsudek krajského soudu zrušen, s ohledem na právní závěry vyslovené kasačním soudem 6Ads 87/2013 – 131 není třeba, vyjma nicotnosti, na právních závěrech krajského soudu ničeho měnit.

Dosavadní právní posouzení v této sporné věci bylo a je zdejším soudem správné a plně odpovídá vymezení pojmu „prodejní úsek“ ve shodě se zjištěným skutkovým stavem, jak byl tento definován rozsudkem kasačního soudu č. j. 6Ads 87/2013 – 131.

Přestože kasační soud rozsudek č. j. 6Ads 62/2013 – 57 zrušil rozsudek zdejšího soudu č. j. 30A 114/2010 – 217, náhradu nákladů řízení přiznaných tímto rozsudkem kasační soud nijak nezpochybil, přestože žalovaná i výrok o náhradě nákladů napadala v rámci kasační stížnosti. Nadto, že kasační soud v rozsudku č. j. 6Ads 62/2013 – 57 uložil zdejšímu soudu, aby v novém řízení rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Žalobkyně je s ohledem na výše uvedené přesvědčena, že v řízení o kasační stížnosti i v novém řízení před krajským soudem účelně bránila svá práva.

Žalobkyně proto dovyčísluje náhradu nákladů řízení přiznaných rozsudkem zdejšího soudu č. j. 30A 114/2010 - 217 ve výši 89.945 Kč. Tuto náhradu nákladů řízení žalovaná žalobkyni zaplatila.

Proto žalobkyně v rámci nového (znovu otevřeného) soudního řízení dovyčísluje náhradu nákladů řízení za

1. vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti žalované ze dne 5. 9. 2013,
2. vyjádření žalobkyně ze dne 7. 2. 2014 k rozsudku NSS č. j. 6Ads 62/2013 – 57, adresované krajskému soudu,
3. rozvedení žalobních bodů ze dne 29. 1. 2014,
4. replika ze dne 7. 3. 2014 k vyjádření žalované ze dne 19. 2. 2014,
5. upozornění ze dne 23. 5. 2014 na rozsudek NSS č. j. 6Ads 87/2013 – 131,
6. účast na jednání u Krajského soudu v Brně 20. 6. 2014.

Jedná se tak o 6 úkonů právní služby (1 úkon 3.100 Kč) v celkové hodnotě 18.600 Kč. K tomu je třeba připočítat 6x paušál á 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v celkové hodnotě 1.800 Kč. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, k odměně advokáta je připočteno 21% DPH ve výši 4.284 Kč. Žalobkyně proto na náhradě nákladů řízení, krom již žalovanou zaplacených 89.945 Kč, požaduje doplatit částku 24.684 Kč.

Cestu jednatele a právního zástupce, včetně náhrady za promeškaný čas, žalobkyně na náhradě nákladů řízení nepožaduje, jelikož tuto uplatnila ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30A 80/2011.

Z hlediska nákladů řízení k účasti jednatele na jednání soudu v této věci žalobkyně uvedla, že přiznaná náhrada nákladů řízení je spravedlivá. Náklady vynaložené žalobkyní byly účelné a zcela souvisely s bráněním (uplatňováním) jejího práva. Je třeba si uvědomit, že existuje totiž podstatný rozdíl mezi úlohou a posláním právního zástupce a úlohou a posláním statutárního orgánu. Právní zástupce – advokát, je odborníkem v oblasti práva. Jeho úkolem je provést právní výklad skutkového stavu. Důkladná znalost skutkového stavu vyžaduje náležitou odbornost nebo přinejmenším dlouholeté zkušenosti, kdy toto mnohdy mají osoby, které vykonávají funkci statutárního zástupce. Právní zástupce žalobce uvedl, že nejinak je tomu i v pozici Ing. P. P., vykonávajícího funkci statutárního orgánu (jednatele) žalobkyně od 19. 12. 1994, když žalobce vznikl dne 19. 5. téhož roku. Jmenovaný tedy stojí v čele žalobkyně takřka od počátku. Má samozřejmě mimo jiné i detailní znalosti ohledně fungování žalobkyně, včetně uspořádání jejich maloobchodních prodejen. Je tedy osobou nanejvýše fundovanou (odbornou k tomu), aby dokázal soudu jasně popsat a vysvětlit skutkový stav (např. ono uspořádání maloobchodních prodejen). To právní zástupce nikdy nedokáže, jelikož život svého klienta nežije. Je nepřijatelné, aby účast statutárního orgánu byla diskvalifikací z hlediska náhrady nákladů řízení.

Krajský soud v Brně úspěšně žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, kterou má povinnost zaplatit žalovaná.

Přičemž pokud jde o výši nákladů řízení, Krajský soud v Brně jednak vyšel ze svého rozsudku 30A 114/2010 ze dne 15. 5. 2013, když žalobkyni byly přiznány náklady řízení ve výši 89.945 Kč, k jejíž povinností zaplatit je žalobkyni byla zavázána žalovaná. Jednalo se o náklady řízení do data 15. 5. 2013, tedy do dne vyhlášení tohoto rozsudku a jednalo se o náklady řízení, které byly specifikovány následovně. V dané věci soud nařídil jednání 14. 1., 18. 3., 6. 5. a 15. 5. 2013, kdy byl ve věci vyhlášen rozsudek. Jednání 14. 1., 18. 3. a 6. 5. se zúčastnil jednatel žalobce Ing. Petr Poskočil, vyhlášení rozsudku se nezúčastnil (telefonoval administrativě soudu, že se dostal na dálnici do „zácpy“ a žádal, aby soud s vyhlášením posečkal, což se nestalo, neboť soud měl nařízení následně další jednání). Požadoval náhradu ušlého výdělků ze jeden den 14. 1. za 10, 20 hod, kdy se jedná o čas strávený jednatelem cestováním k jednání soudu a zpět, včetně jeho účasti na jednání soudu, dne 18. 3. 2013, celkem 10,40 hod, dne 6. 5. celkem 7 hod a 15. 5. celkem 6 hod. Na náhradě těchto nákladů, které má s ohledem na průběh řízení za účelně vynaložené, žádal ve smyslu příložených potvrzení o hodinovém příjmu, který byl 14. 1. 2013 a 18. 3. 2013 shodně 5.780 Kč, a při průměrné hodinové mzdě u dalších jednání 2.444,45 Kč, celkem 153.157,85 Kč.

Krajský soud v Brně pokládal za důvodně vynaložené náklady účast jednatele žalobce u jednání 18. 3. a 6. 5. 2013, kdy se vyjadřoval i názorně demonstroval skutečnosti, které vedly k objasnění skutkového stavu a byly pro rozhodování ve věci důležité. Pokud jde o jednání 18. 3., toto jednání trvalo od 9.45 hod do 11.25 hod. Tento den soud dospěl k závěru, že žalobce má nárok na ušlou mzdu za celých 8 a půl hodiny (jeho pracovní doba) ve výši 5.780 Kč za 1 hod, jak vyplynulo z potvrzení žalobkyně a z potvrzení, které si od

žalobkyně ještě i dodatečně soud vyžádal. K tomuto jednání jednatel žalobce přijel vlakem I. třídy Brno – Praha a zpět, dle předložených jízdenek jízdné činilo celkem 969 Kč. Protože jednatel žalobkyně k tomuto soudnímu jednání cestoval vlakem, s ohledem na konec jednání, se nemohl již uvedeného dne do zaměstnání vrátit (pracovní doba dle potvrzení trvá od 8 hod do 16:30 hod). Pokud pak jde o jednání 6. 5. 2013, toto jednání trvalo od 9 – 10:30 hod. Žalobce k tomuto jednání cestoval osobním automobilem, když předložil technický průkaz vozidla i vyúčtování jízdného, které činilo celkem 1.523 Kč. Protože k tomuto jednání žalobce jel osobním automobilem a soudní jednání tedy skončilo v 10:30 hod, žalobce mohl na zpáteční cestu do Prahy vyjet okolo 11 hodiny, takže minimálně 2 hodiny ještě mohl být v zaměstnání a ušlý výdělek mu byl proto přiznán za 6 hodin, přičemž výše hodinové mzdy byla zjištěna tento den 2.444,45 Kč.

Celkem se jedná o náklady ušlé mzdy 49.130 Kč, dne 18. 3. 2013 a 14.664 Kč dne 6. 5., cestovní náklady vlakem 969 Kč a náklady spojené s jízdou autem k jednání 6. 5., 1.523 Kč, celkem 66.286 Kč.

Žalobkyně pak zaplatila soudní poplatek 2.000 Kč a byla zastoupena advokátkou JUDr. Marcelou Scheeovou, když v jejím případě soud pokládá za účelně vynaložené náklady – odměnu za přípravu a převzetí věci dle advokátního tarifu 2.100 Kč + 300 Kč režijní paušál, dále za sepis žaloby 2.100 Kč + 300 Kč režijní paušál, za účast u soudního jednání 14. 1. 2013 (došlo ke změně navýšení advokátního tarifu) 3.100 Kč + 300 Kč režijní paušál a za účast u jednání 18. 3. 2013 3.100 Kč + 300 Kč režijní paušál. Celkem se jedná o částku za právní zastoupení 11.600 Kč a vzhledem k tomu, že právní zástupkyně žalobce doložila, že je plátcem DPH, tato částka se zvýší o 21% DPH.

Pokud právní zástupkyně žalobce ve vyúčtování nákladů řízení požadovala i úhradu dalších nákladů právního zastoupení, např. za studium spisu 10. 1. 2013, poradu s klientem v jeho prostorách 11. 11. 2013, přípravu na soudní jednání 13. 1. 2013 nebo úkon právní služby – stanovisko žalobkyně dle § 51 s.ř.s., či písemné podání soudu učiněné 31. 12. 2011, týkající se spojení s řízením vedeným u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30A 80/2011 a 30a 121/2001, soud tyto náklady nepokládá za náklady důvodně vynaložené. Nebyl žádný důvod dalších dlouhodobých porad s mandantem, neboť všechny podstatné skutečnosti byly obsaženy již v obsáhlé žalobě, navíc žalobkyně již vedla vícero obdobných sporů, ve kterých byl také právně zastoupen JUDr. Scheeovou a navíc tato právní zástupkyně nedoložila žádný písemný doklad o tom, že by vedla v prostorách žalobkyně poradu se svým mandantem 11. 1. 2013. Jak soud uvádí, toto nepokládal za důvodně vynaložené náklady. Důvodně vynaložené náklady jsou tedy příprava a převzetí věci, sepis žaloby a účast právní zástupkyně u dvou soudních jednání. Odměna za zastupování náleží ve výši 11.600 Kč, včetně režijního paušálu.

Dále pak zástupkyně žalobkyně žádala náhradu za promeškaný čas v souvislosti s dostavením se k soudním jednáním 14. 1. a 18. 3. 2013, když cestovala z Prahy do Brna a zpět, přičemž 14. 1. požadovala celkem 17 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 1.700 Kč a doložila, že cestovala vlakem I. třídy, takže se jednalo o cestu Praha – Brno, čekání na vlakové spojení, když tuto částku soud uznal za důvodnou a stejně tak náhradu za promeškaný čas v souvislosti s dostavením se k jednání soudu 18. 3., kdy právní zástupkyně žalobce opět cestovala vlakem I. třídy Praha – Brno, Brno – Praha a jednalo se také o čas jízdy a čas související s čekáním na spoj, kdy požadovala celkem 20 započatých půlhodin po 100 Kč,

tj. celkem 2.000 Kč. Tuto částku soud pokládal za částku důvodnou (také zvýšeno o 21% DPH jak uvedeno shora).

Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, což doložila a tato činí 21%, náleží ji celkem 18.513 Kč (11.600 + 1.700 + 2.000 Kč – zvýšeno o 21% DPH).

K tomu je nutno připočítat částku 2.040 Kč, což je náhrada nákladů jízdného vlakem I. třídy Praha – Brno, Brno – Praha dne 14. 1. 2013 a 18. 3. 2013, neboť z jízdenek vyplývá cena jednoho jízdného Praha – Brno a zpět 1.020 Kč.

Soud přiznal dále na nákladech řízení částku, kterou žalobkyně vyplatila za fotodokumentaci, která byla předložena u jednání soudu 6. 5. 2013 a která byla potřebná pro zjištění skutečného stavu věci, jedná se o částku 1.106 Kč, jak vyplývá z předloženého dokladu.

Celkově se tedy jedná o částku 21.659 Kč, tedy částku, která představuje náklady vzniklé právní zástupkyni žalobkyně, kdy částka kromě jízdného a nákladů za fotodokumentaci je zvýšena o 21% DPH.

Celková částka, která má být zástupkyni žalobkyně vyplacena je 21.659 Kč + 66.286 Kč (náklady jednatele žalobkyně) + zaplacený soudní poplatek 2.000 Kč = 89.945 Kč.

Soud u dvou soudních jednání pokládal účast jednatele žalobkyně za důležitou pro zjištění skutkového stavu věci a proto náklady jízdného i ušlá mzda ve výši, která byla v tomto odůvodnění stanovena, pokládá za důvodně vynaložené náklady ze strany žalobkyně, která byla ve věci úspěšná.

Další náklady pak představují náklady vzniklé po tomto rozsudku Krajského soudu v Brně, a to náklady právního zastoupení (došlo ke změně právního zástupce, místo JUDr. Marcely Scheeové žalobkyni pak zastupoval JUDr. Jiří Vaníček a vznikly tedy další náklady představující vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně – rozvedení žalobních bodů ze dne 29. 1. 2014, replika ze dne 7. 3. 2014 k vyjádření žalované ze dne 19. 2. 2014, upozornění na rozsudek ze dne 23. 5. 2014, na rozsudek NSS č. j. 6Ads 87/2013 – 131 a účast právního zástupce žalobkyně u jednání dne 20. 6. 2014. Jedná se o 5 úkonů právní služby (1 úkon a 3.100 Kč a 5x paušál a 300 Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb., v celkové výši 15.500 Kč + 1.500 Kč, tj. celkem 17.000 Kč, toto zvýšeno o 21% DPH ve výši 3.570 Kč, celkem 20.570 Kč.

Celkové náklady, které má povinnost žalovaná žalobkyni zaplatit představují částku 110.515 Kč.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. června 2014

Mgr. Milan Procházka, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová